

Slujirea
Reînnoirii Carismatice
Catolice Internaționale

Slujește
Reînnoirea Carismatică
din Biserica Catolică

BULETINUL ICCRS

Anul XXXVI, Numărul 1

ianuarie-februarie 2010

În acest număr

Suntem chemați la mijlocire
Credința exprimată prin iubire
Assisi 2010

ILTC 2010 – Steubenville

O zi de reculegere pentru preoți și episcopi

Formarea responsabililor

Mijlocirea: o chemare pentru RCC
Duhul Sfânt – dătătorul de viață
Maria și ecumenismul

Suntem chemați la mijlocire

de Cyril John

„Numeroși oameni au dat mărturie despre un fel de „greutate” pe care o experimentează, un fel de urgență și siguranță că trebuie să se roage pentru salvarea sufletelor, pentru refacerea unității într-un grup de persoane dezbinat sau pentru o viață nouă într-un anumit loc.”

Ce este mijlocirea?

Conform Dicționarului *Concise Oxford*, mijlocirea este o „rugăciune sau o cerere în favoarea cuiva”. În cerere, Dumnezeu face ceva pentru noi; în mijlocire Dumnezeu face ceva prin noi. Rugăciunea de mijlocire este rugăciunea pentru alții. Mijlocitorul este cel care ia locul celuilalt sau pledează pentru cazul celuilalt. O altă definiție uimitoare a mijlocirii este: „Rugăciune sfântă, încrezătoare și perseverentă, în care cineva îl invocă pe Dumnezeu în favoarea altuia sau altora, care au nevoie disperată de intervenția lui Dumnezeu.” Conform *Catehismului Bisericii Catolice*, „Mijlocirea este o rugăciune de cerere, care ne configurează îndeaproape rugăciunii lui Isus. El este Unicul Mijlocitor la Tatăl pentru toți oamenii, și mai cu seamă pentru păcătoși.” (Nr. 2634).

Isus: mijlocitorul prin excelență

„În zilele vieții Sale pământești, aducea rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către cel ce putea să-l izbăvească de la moarte și a fost ascultat, din pricina evlaviei lui.” (Evr 5,7) Isus a petrecut o noapte întreagă în rugăciune înainte de a-și alege grupul său de discipoli. Când Isus l-a prevenit pe Petru că Satana a cerut permisiunea de a-i cerne pe discipoli ca făina (Lc 22,31-32), el n-a spus: „Îl voi opri pe Satana”, ci a spus: „M-am rugat pentru tine”. El a mijlocit cu și mai mare ardoare în timpul agoniei sale din Grădina Getsimani (In 17,9-26). Isus continuă și acum slujirea sa de mijlocire la dreapta lui Dumnezeu; Sf. Paul scrie: „Cine-i va osândi? Cristos Isus a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!” (Rom 8,34). „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evr 7,25).

Mijlocirea în Vechiul Testament

Conducătorii din Vechiul Testament, ca Abraham, Moise, Ilie, Iov și Amos, erau mari mijlocitori. Vorbind despre Abraham, Domnul i-a spus lui Abimelec: „*El este proroc, se va ruga pentru tine și vei trăi*” (Gen 20,7). Datorită puterii sale de mijlocire (Gen 18,22-33), Abraham s-a învrednicit să fie numit profet (Gen 20,7). De fapt, profeții erau oameni ai rugăciunii: Ilie (1Rg 18,36), Samuel (Ier 15,1) și Amos (Am 7,1-6). Tradiția evreiască îl amintește pe Ieremia ca om care „*se roagă mult pentru popor și pentru sfânta cetate*” (2Mac 15,14). Mijlocirea a fost considerată o funcție esențială a slujirii profeției. „*Dacă sunt ei prooroci și dacă este cu ei Cuvântul Domnului, să mijlocească la Domnul oștirilor...*” (Ier 27,18). Așa cum de la un profet se așteaptă să fie purtător de cuvânt al lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor, tot la fel se așteaptă de la el să fie mijlocitor înaintea lui Dumnezeu pentru nevoile lor. De aceea Samuel simțea că este un păcat să nu se roage pentru poporul său: „*Departa iarăși de mine să păcătuiesc împotriva Domnului, încetând să mă rog pentru voi!*” (1Sam 12,23).

Mijlocirea în slujirea paulină

Sf. Paul și-a înțeles perfect responsabilitatea. Ca apostol și slujitor al Cuvântului, Paul a mijlocit pentru poporul aflat în grija lui spirituală. „*Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericile. Cine este slab și să nu fiu și eu slab? Cine cade în păcat și eu să nu cad?*” (2Cor 11,28-29). Părea să fie un soi de „apăsare”, simțită de Paul datorită „anxietății sale spirituale” pentru membrii Bisericii pe care i-a format. Sf. Paul a mers mai departe, spunând că era ca în durerile nașterii, până când se va naște Cristos, care era în ei în stare de embrion. „*Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Cristos chip în voi!...*” (Gal 4,19) Acest travaliu l-a făcut capabil să mijlocească pentru ei în mod constant: „*În toate rugăciunile mele mă rog pentru voi toți, cu bucurie*” (Fil 1,4) E nevoie de rugăciune neîncetată: „*De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoașterea voinței Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească*” (Col 1,9).

Chemarea noastră

În *Redemptoris missio*, Papa Ioan Paul al II-lea a scos în evidență rolul mijlocirii în evanghelizarea eficientă. „*Rugăciunea ar trebui să-i însoțească pe misionari în călătoria lor, pentru ca proclamarea Cuvântului să fie eficientă prin harul lui Dumnezeu*” (Nr. 78). Sf. Paul ne îndeamnă: „*să ne rugăm neîncetat*” (1Tes 5,17). „*Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința și rugăciunea pentru toți sfinții.*” (Ef 6,18) Numeroși oameni au dat mărturie despre un fel de „apăsare” pe care o experimentează, un fel de urgență și convingere că trebuie să se roage pentru salvarea sufletelor, pentru refacerea unității într-un grup de persoane dezbinat sau pentru o viață nouă într-un anumit loc. Există oameni care se trezesc la ore foarte matinale pentru a mijloci pentru persoane, locuri și situații.

Răspunsul nostru

Istoria Bisericii este plină de exemple de bărbați și femei, canonizați ca sfinți, și alții, care au mijlocit pentru tovarășii lor și au adus multe binecuvântări în lumea noastră. Prima întrebare este: Suntem convinși de numeroasele promisiuni ale lui Dumnezeu referitoare la eficiența mijlocirii? „*Cheamă-Mă, și-ți voi răspunde și îți voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse pe care nu le cunoști*” (Ier 33,3). Pentru că El „*...prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi*” (Ef 3,20). Isus ne asigură: „*Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi.*” (Mt 21,22). Sf. Paul îndeamnă la încredere în mijlocitor: „*Să ne apropiem, deci, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie.*” (Evr 4,16). Trebuie să punem calul înaintea căruței. Mijlocirea ar trebui, deci, să fie detonatorul și primul pas al tuturor inițiativelor noastre! 🙏

Credința exprimată prin iubire

de Fratele James Shin

Evenimentul ICCRS din 2009 a fost ținut în comunitatea din Kkottongnae, Coreea de Sud, în perioada 2-9 iunie. A fost o experiență mișcătoare pentru toți participanții din cele 43 de țări. A fost pentru prima dată când Consiliul ICCRS a organizat o conferință internațională a responsabililor în afara Europei și s-a întâmplat să fie în Asia. Au fost prezenți în total 1.046 de participanți, incluzând 735 de coreeni. Au fost cu ei și 2 cardinali, 2 arhiepiscopi și 10 episcopi. După conferința principală s-a ținut, pe 7 iunie, o adunare deschisă, la care au participat 50.000 de persoane.

Președintele CNS-ului și cu mine am avut o întâlnire de pregătire cu președintele și cu directorul ICCRS de la Roma, la care Michelle Moran, în calitate de președinte, a propus ca tema evenimentului să fie „Iubirea în acțiune” și a spus că s-a ales în mod special Kkottongnae pentru conferința internațională deoarece dă un minunat exemplu al unui loc în care oamenii se îngrijesc de cei abandonați și în care roadele Duhului Sfânt se vădese cu împlinire. Tema a fost compatibilă întocmai cu intenția inițială a fostului președinte ICCRS, Allan Panozza, care dorea ca prin acest eveniment să fie arătată iubirea, primul rod al Duhului Sfânt, deoarece ICCRS-ul a prezentat până acum carismele laudei, predicării și vindecării, dar nu și ale punerii în practică a iubirii.

Eu am sugerat să dăm participanților oportunitatea de a se angaja înainte de conferință în munca de voluntariat cu cele 2000 de persoane vârstnice, cu dizabilități, lipsiți de casă și bolnavi. Acesta a fost un moment special de convertire. Prin această experiență de ajutorare a săracilor și a celor abandonați, participanții l-au putut întâlni pe Domnul prin slujirea lor de voluntariat, iar această întâlnire i-a deschis mai mult către Duhul Sfânt și i-a adus mai aproape de Domnul.

Există o „legătură de nezdruccinat între a-l iubi pe Dumnezeu și a-l iubi pe aproapele. Porunca iubirii ar trebui interpretată în sensul că iubirea aproapelui este o cale ce ne conduce la întâlnirea cu Dumnezeu, iar a ne închide ochii spre aproapele nostru ne orbește și privirea către Dumnezeu.” (Papa Benedict al XVI-lea, *Deus caritas est*, nr. 16)

Am celebrat o liturghie specială la Imjingak, în zona demilitarizată, având ca intenție reconcilierea și reunificarea dintre Coreea de Sud și cea de Nord.

La conferință, Cardinalul Albert Vanhoye, S.J., ne-a ținut un discurs cu tema „Iubirea în acțiune”. Alți vorbitori, printre care: Michelle Moran, Ep. Joe Grech, Cyril John, Jim Murphy, Fr. Robert Faricy și Fr. Mario Montoya, ne-au ținut discursuri minunate despre Duhul Sfânt și evanghelizare. În sesiunea de după-amiază am avut ateliere de lucru, împărțite pe 3 grupuri: vindecare, mijlocire și carisme.

După conferință, participanții s-au întâlnit pentru un pelerinaj, pentru a vizita multe locuri sacre pentru catolicii din Coreea. Istoria Bisericii din Coreea este total unică, deoarece catolicismul a fost acceptat și răspândit mai întâi de laici și în mai puțin de 100 de ani mulți creștini au suferit persecuții teribile, iar martiriul era ceva obișnuit.

Reînnoirea din Coreea a organizat o echipă de rugăciune de mijlocire, formată din peste 4000 de persoane, care s-au rugat pentru această conferință timp de un an. Rugăciunea de mijlocire a fost foarte importantă și rodnică. Oamenii au experimentat cu adevărat că fac parte integrantă dintr-o Biserică mai largă, universală, fiind inserați într-o cultură total diferită, atât în privința catolicismului coreean, cât și în spiritualitatea martirilor. Erau patru grupuri implicate în organizare: ICCRS, Comitetul Național de Slujire, comunitatea din Kkottongnae și comitetul director. Deși am avut la început și câteva dificultăți în a lucra armonios, totuși în final am împlinit unitatea în diversitate, datorită medierii și conducerii ICCRS-ului și CNS-ului. La întâlnirea de evaluare a evenimentului, ținută imediat după conferință, mulți responsabili au fost de părere că acest stil de eveniment a făcut o cotitură în viața ICCRS-ului și ne-a direcționat pe un nou drum.

Fr. John Oh, fondatorul Kkottongnae-ului, a sugerat că RCC-ul ar putea ajuta victimele bolnavilor de HIV/SIDA în numele ICCRS-ului, ca rezultat al evenimentului „Iubirea în acțiune” din 2009. El a promis să doneze bani pentru acest scop. În plus, dacă există instituții sau comunități care

ajută pacienții HIV/SIDA în țările sărace, vă rugăm să contactați biroul ICCRS pentru a ne interesa despre obținerea unui sprijin financiar.

Îmi exprim recunoștința față de toți consilierii ICCRS-ului și față de toți membrii CNS-ului din Coreea, pentru că eforturile și rugăciunile lor ne-au adus un eveniment însemnat, care s-a petrecut pentru prima dată în afara Europei. Lăudat să fie Domnul! Saranghamnida. (Vă oferim iubirea noastră!)

<p>ICCRS International Catholic Charismatic Renewal Services (Slujirea Reînnoirii Carismatice Catolice Internaționale)</p> <p><i>Adresa poștală:</i> Palazzo San Calisto 00120 Vatican, Europa</p> <p>Telefon: 0039.06.69.88.71.26/27</p> <p>Fax: 0039.06.69.88.72.24</p> <p>fax mijlocire: 0039.06.69.88.72.30</p> <p>website: http://www.iccrs.org</p> <p>e-mail: info@iccrs.org newsletter@iccrs.org</p>	<p>Buletinul ICCRS este un buletin internațional, publicat bilunar în engleză, franceză, germană, italiană și spaniolă pentru Reînnoirea Carismatică Catolică. Scopul său este de a furniza informații despre creșterea și dezvoltarea Reînnoirii Carismatice Catolice din întreaga lume.</p> <p>Permișiunea de a reproduce orice articol din buletinul ICCRS este acordată dacă ICCRS este indicată ca sursă. Buletinul ICCRS este gratuit prin e-mail și costă 10 euro prin poștă. Formarea Responsabililor este disponibilă printr-un abonament de 15 euro pe an, prin e-mail sau prin poștă.</p>	<p>Membrii Consiliului ICCRS: D-na Michelle Moran, Anglia (președinte) Dl. Cyril John, India (vicepreședinte) Dl. Robert C. Canton, SUA D-na. Ma José Cantos de Ortiz, Chile D-na Maria E. de Góngora, Guatemala Ep. Joe Grech, Australia Dl. Christof Hemberger, Germania Dl. Dariusz Jeziorny, Polonia D-na Julienne Mesedem, Camerun Dl. Jude Mucast, Italia Br. James Shin Sang Hyun, Coreea Dl. Peter Thompson, Canada Fr. Emmanuel Tusiime, Uganda Dl. Marcos Volcan, Brazilia</p> <p>Director al Biroului ICCRS: Dl. Oreste Pesare, Italia</p> <p>Consilieri ICCRS: Dl. Allan Panozza, Australia</p> <p>Administrație și evenimente: Dl. Claude Lopez, Australia</p>
---	--	---

(continuare în paginile următoare)

EVENIMENTE APROPIATE

ASSISI 2010

19-23 mai

Eveniment pentru mijlocire: Drumul spre Rusalii

Acest eveniment internațional, cu focus special pe mijlocire, va fi o oportunitate pentru: a experimenta o reînnoită revărsare a Duhului Sfânt

a celebra la Assisi împreună cu ICCRS Rusaliele Triduum-ul și Rusaliele Națiunilor aprofundarea înțelegerii noastre despre chemarea la mijlocire mijlocire pentru națiuni în puterea Duhului Sfânt.

Evenimentul, masa și cazarea costă 400 €.

Conferința este limitată la 400 de participanți, deci recomandăm înscrierea din timp.

Pentru mai multe informații, accesați <http://www.iccrs.org> sau pe e-mail la: events@iccrs.org sau sunați la 0039.06.6988.7126.

CURSUL ICCRS DE FORMARE A RESPONSABILILOR

Universitatea Franciscană din Steubenville
Ohio, S.U.A.

12-18 SEPTEMBRIE
- 2010 -

„...Întărește-te în harul care este în Cristos Isus. Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să-ți învețe și pe alții.” (2Tim 2,1-2)

Cursul ICCRS de formare a responsabililor este pentru ICCRS o cale pentru a ajuta promovarea slujirii de responsabili în Reînnoirea Carismatică Catolică din lume. În colaborare cu realitățile carismatice locale, ICCRS oferă acest program de o săptămână, care va chema și înzestra noi responsabili, dar îi va întări și încuraja și pe cei actuali.

O zi de reculegere pentru preoți și episcopi, prieteni ai Reînnoirii Carismatice

ROMA, 8 IUNIE 2010

Alăturați-vă ICCRS-ului și Fraternității Catolice pentru o zi de reculegere ținută la Roma, care coincide cu întâlnirea mondială a Sfântului Părinte cu preoții (9-11 iunie 2010), la terminarea Anului Preoției.

Informațiile vor fi disponibile curând pe website-ul nostru <http://www.iccrs.org> sau contactați Biroul ICCRS prin e-mail la events@iccrs.org

„Și El i-a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Cristos”
(Efeseni 4,11-12)

Din când în când, ICCRS caută ajutorul celor care doresc să slujească prin talentul și timpul date lor de Dumnezeu pentru a duce mai departe misiunea Reînnoirii Carismatice Catolice direct din inima Bisericii, timp de 1 până la 2 ani.

Actualmente căutăm persoane care au cunoștințe tehnice de hardware și cunoștințe practice de baze de date și sisteme de server. Avem nevoie, de asemenea, și de design-uri de grafică și web, pentru a îmbunătăți accesibilitatea sitului nostru web. Deoarece ICCRS este un birou internațional, este important să vorbiți engleza și fluent o altă limbă străină.

Dacă sunteți interesați, vă rugăm să ne trimiteți CV-ul vostru și o fotografie pe adresa:

director@iccrs.org

Slujirea
Reînnoirii Carismatice
Catolice Internaționale

Slujește
Reînnoirea Carismatică
din Biserica Catolică

FORMAREA RESPONSABILILOR

Anul XXXVI, Numărul 1

ianuarie-februarie 2010

În acest număr:

Mijlocirea: o chemare pentru RCC
Duhul Sfânt – dătătorul de viață
Maria și ecumenismul

Mijlocirea: o chemare pentru RCC

de Julienne Mesedem

„Vă îndemn, deci, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea.” (1Tim 2,1-2)

„Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm.
Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.” (Rom 8,26)

Conform „Catehismului Bisericii Catolice” nr. 2632, prin rugăciune, fiecare persoană botezată lucrează pentru venirea împărăției lui Dumnezeu.

Mijlocirea este o rugăciune de cerere, care ne apropie de rugăciunea lui Isus, cel care e singurul mijlocitor între Dumnezeu și oameni, după cum este scris în *Rom 8,34*: „Cine-i va osândi? Cristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!”, iar în *1Tim 2,5*: „Căci este un singur Dumnezeu și un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Cristos.”

A mijloci înseamnă a pleda în favoarea unei alte persoane, fiind una dintre caracteristicile unei inimi milostive și o expresie a comuniunii sfinților. Un mijlocitor este concentrat mai mult asupra binelui și interesului celorlalți. Un membru al Reînnoirii Carismatice, care este o persoană de rugăciune și are chemare la evanghelizare, devine automat un mijlocitor, așa cum Isus i-o recomandă Sfântului Petru în *Luca 22,32*: „Dar eu m-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să-i întărești pe frații tăi.” În *Fapte 20,28*, Sf. Paul spune: „Luați seama, deci, la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi (sau veghetori), ca să păstoriți Biserica Domnului pe care a câștigat-o cu însuși sângele său.”

Rugăciunea are un aspect triumfiar: Dumnezeu, ceilalți și noi înșine. Aceasta înseamnă că orice persoană de rugăciune este în mod obligatoriu un mijlocitor. Isus însuși dă un bun exemplu al acestui lucru, în singura rugăciune pe care ne-a învățat-o: „Tatăl nostru” și nu „Tatăl meu”, ceea ce înseamnă că toți suntem copiii aceluiași Tată și deci trebuie să fim în solidaritate unii cu alții. Papa Ioan Paul al II-lea obișnuia să spună că nimeni nu poate fi creștin de unul singur, pentru că un creștin izolat este un creștin în pericol.

În același mod în care rugăciunea conduce spre mijlocire, nici evanghelizarea nu se poate face fără mijlocire, pentru că în lucrarea de evanghelizare persoanele vin în contact cu suferințele umane, cu mizerii și neplăceri. Mijlocirea, cheia evanghelizării, este o nevoie urgentă a timpurilor noastre. Sf. Benedict ne îndeamnă: „Lucrați 8 ore, odihniți-vă 8 ore, iar în restul timpului rugați-vă pentru ceilalți”.

Mijlocirea are mai multă putere decât o bombă. Poate schimba destinul unei țări, așa cum s-a văzut și în rugăciunile de mijlocire ale Sf. Faustina, prin care un partid politic a ajuns în Adunare cu o majoritate zdrobitoare, contrar rezultatelor preliminare anunțate de sondajele de opinie, iar țara a fost ferită de distrugere. Mijlocirea distruge forțele răului. Un grup de creștini au mijlocit odată pentru închiderea unui club de noapte, unde se petreceau teribile acte imorale și, spre surprinderea generală a publicului, autoritățile de stat au decis închiderea lui. Rugăciunea de mijlocire a anulat odată întâlnirea unor sataniști. Citim în Josua 6 că, după șapte zile de rugăciune și marș în jurul cetății, zidurile Ierihonului au căzut.

Pentru cine trebuie să mijlocim?

Mijlocirea nu are limite. Ne rugăm pentru toți: *1Tim 2,1-2* spune: „Vă îndemn, deci, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii, pentru împărați și pentru toți cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea.” Ne rugăm, de asemenea, pentru orice situație din viață, chiar și pentru cei care ne persecută, după cum este scris în *Rom 12,14*: „Bindecuvântați pe cei ce vă prigonesc: bindecuvântați și nu blestemați.” În *2Tes 1,11*, Sf. Paul spune: „De aceea ne rugăm necurmat pentru voi, ca Dumnezeuul nostru să vă găsească vrednici de chemarea Lui și să îplinească în voi, cu putere, orice dorință de bunătate, și orice lucrare izvorâtă din credință.” În *Col 1,9* spune: „De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi, și să cerem să vă umpleți de cunoștința voinței Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească.” Trebuie să mijlocim, de asemenea, când suntem în război spiritual, pentru că, din momentul în care devenim creștini, suntem chemați să-i întâlnim și să-i iubim pe oameni, iar de aici înainte bătălia spirituală este dată.

Cum să mijlocim?

Pentru a mijloci, este important să fim atenți, cu iubire și compasiune, la ceilalți și la situațiile lor. Trebuie să fim bine informați, să-i ascultăm cu grijă și iubire pe ceilalți, în timp ce îl ascultăm pe Dumnezeu și suntem atenți la îndemnul interioare, la simțiri și emoții. Putem să mijlocim și prin post și prin intenții oferite la Sfânta Liturghie. Exercițiul carismelor este de obicei de mare folos, așa cum se poate vedea în *Rom 8,26*: „Tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.”

Când să mijlocim?

Mijlocirea se face tot timpul, în timp ce conduci, într-un taxi, în tren sau în timpul orelor de așteptare. Ne putem planifica intențiile de rugăciune în funcție de zilele săptămânii și chiar de perioadele zilei.

Anul preoției

În timpul acestui an dedicat preoției, să-i cerem lui Dumnezeu harul de a mijloci pentru preoții noștri. Ei sunt reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ. Ei sunt delicatul nostru Cristos pe Pământ, cum îi plăcea Sfintei Ecaterina de Siena să-i numească. Să ne rugăm pentru împlinirea lor și pentru rodnicia slujirii lor pastorale. Să-i încredințăm Mariei, care are o grijă maternă specială pentru toți preoții. Astfel, în acord cu gândul Sfântului Părinte, în cadrul acestui articol despre mijlocire propun următoarea rugăciune, luată din „*Pastores dabo vobis*” nr. 82:

„O, Maică a Bisericii, în mijlocul discipolilor aflați în cenacol te-ai rugat Duhului pentru noul popor și păstorii lui; obține pentru Ordinul Sacerdotal plinătatea harurilor, o, Regina Apostolilor. O, Maică a lui Isus Cristos, care ai fost cu el de la începutul vieții și misiunii sale, l-ai căutat pe Învățător în mulțime, ai stat lângă el când a fost înălțat de la pământ, consumat ca jertfă veșnică și l-ai avut pe

Ioan, fiul tău, lângă tine; primește-i încă de la început pe cei care au fost chemați, protejează-le creșterea, însoțește-i pe fiii tăi în slujirea lor de viață, o, Maică a Preoților. Amin.

O, Marie, Maica lui Isus Cristos și Maica Preoților, primește acest nume pe care ți-l conferim pentru a celebra maternitatea ta și a contempla cu tine preoția Fiului tău și a fiilor tăi; o, sfântă Maică a lui Cristos, care i-ai dat Preotului-Mesia un trup de carne prin ungera Duhului Sfânt, pentru mântuirea săracilor și a celor cu inima căită, păstrează-i pe preoți în Inima ta și în Biserică, o, Maica Mântuitorului. Maica Credinței, tu l-ai dus la Templu pe Fiul Omului, cel care a împlinit promisiunile date de părinți; dă-i Tatălui pe preoții Fiului tău, spre gloria sa, o, Chivotul Legământului.”

Papa Ioan Paul al II-lea la Sf. Petru, pe data de 25 martie 1992,
la solemnitatea Bunei Vestiri

ICCRS

International Catholic Charismatic Renewal Services

(Slujirea Reînnoirii Carismatice Catolice
Internaționale)

Palazzo San Calisto
00120 Vatican, Europa

site: <http://www.iccrs.org>

tel. 0039.06.69.88.71.26/27
fax 0039.06.69.88.72.24

e-mail:
info@iccrs.org
newsletter@iccrs.org

fax mijlocire: 0039.06.69.88.72.30

*Permiunea de a reproduce orice articol din Buletinul
ICCRS este acordată dacă ICCRS este indicat ca sursă.*

*Vă rugăm să ne țineți la curent cu orice schimbare a
adresei dumneavoastră de e-mail sau poștale, ca să putem
continua să vă trimitem ultimele articole și evenimentele
curente ale Reînnoirii Carismatice Catolice*

Duhul Sfânt – dătătorul de viață

de Părintele Emmanuel Tusiime

*„Puterea Duhului lui Dumnezeu (suflarea) a scos din apele haotice creația ordonată a noii vieți.
Duhul este cel care dă viață, atât fizică, cât și spirituală.
Isus spune că, pentru ca omul să aibă viață veșnică, acesta trebuie să se nască din apă și din Duh.”*

Duhul Sfânt e a treia Persoană a Sfintei Treimi și este dătătorul de viață. În Crezul de la Niceea mărturisim credința noastră în Duhul Sfânt, proclamând: „Cred în Duhul Sfânt, Domnul și de viață dătătorul”. Duhul este numit „Sfânt”, pentru că porcede de la Tatăl și de la Fiul și este izvor de sfințire a credinciosului.

De la începuturi

În momentul creației, Duhul lui Dumnezeu era implicat în generarea oricărei vieți pe pământ, după cum este scris în *Gen 1,2*: „*Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor*”. Puterea Duhului lui Dumnezeu (suflarea) a scos din apele haotice creația ordonată a noii vieți. Duhul este cel care dă viață, atât fizică, cât și spirituală. Isus spune că, pentru ca omul să aibă viață veșnică, acesta trebuie să se nască din apă și din Duh. „*Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu.*” (*In 3,5*) Sfântul Paul spune: „*Duhul dă viața*” (*2Cor 3,6*). Dacă Duhul Sfânt este cel care revarsă iubirea în inima credinciosului, atunci El este izvorul oricărei vieți adevărate în Dumnezeu. „*Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.*” (*Rom 5,5*) De aceea Isus afirmă: „*Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață.*” (*In 6,63*)

În Biserica primară

Proclamându-l pe Isus, Sf. Paul scrie către Biserica din Roma: „*Iar El, prin Duhul sfințeniei, a fost dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților: adică Isus Cristos, Domnul nostru*” (*Rom 1,4*). Duhul Sfânt, „dătătorul de viață”, a fost profund implicat și în misterul Întrupării. Atunci când Maria era speriată și se întreba cum va apărea această nouă viață, îngerul i-a răspuns: „*Duhul Sfânt se va coborî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.*” (*Lc 1,35*)

La Botez

La Botez am primit viața nouă în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Sf. Paul ne învață că: „*Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Cristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. Într-adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel încât să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat. Acum, dacă am murit împreună cu Cristos, credem că vom și trăi împreună cu El.*” (*Rom 6,4-8*)

La botezul lui Isus în Iordan, Duhul Sfânt dătătorul de viață îl introduce pe Isus într-o nouă etapă a vieții sale. Isus este uns de Duhul Sfânt ca Mesia, iar acest eveniment spiritual marchează începutul slujirii sale publice (*Lc 3,21-22*). Toți cei care au primit botezul în Duhul Sfânt vor fi de acord cu mine că, din acel moment, nici viața noastră nu a mai fost vreodată la fel. S-a născut în noi o nouă viață de misiune.

Astăzi

Duhul Sfânt este iubirea imensă dintre Tatăl și Fiul, iubirea care dă viață. Eu locuiesc în reședința unei comunități de alianță, denumite *Yesu Ahuriire Community* (Comunitatea „Isus e viu”). Pe

parcursul anilor am experimentat - atât eu, cât și membrii comunității noastre și cei care vin la noi - iubirea lui Dumnezeu dătătoare de viață, atunci când ne abandonăm puterii Duhului Sfânt prin caritate. Îmi amintesc de o doamnă, care se numește Kasande, care era bolnavă mintal și trăia pe străzile orașului nostru Mbarara. În prima zi în care a fost adusă la comunitatea noastră era murdară, mirosea și nu putea zâmbi sau vorbi. Un membru al comunității noastre a simțit o milă profundă și iubire pentru ea. I-a făcut baie, a îmbrăcat-o cu haine curate, a hrănit-o și a iubit-o cu adevărat, iar noi ne-am rugat permanent pentru ea. A început să se schimbe încet-încet, a început să mănânce pe parcursul zilei și a început să zâmbescă; după trei ani de iubire și îngrijire, și-a recăpătat viața nouă. Cu patru săptămâni în urmă a cerut să fie botezată catolic, pentru a-l putea primi pe Isus. Aceasta a fost o uimitoare experiență a iubirii lui Dumnezeu, acționând în mijlocul nostru. 🙏

ÎNTREBĂRI CĂTRE COMISIA DOCTRINARĂ A ICCRS-ului

ICCRS primește multe întrebări despre Reînnoirea Carismatică Catolică și facem tot ce putem să răspundem la cât de multe putem cu ajutorul membrilor Comisiei Doctrinare a ICCRS-ului, care ne oferă cu generozitate timpul lor pentru a-și verifica referințele și a-și credita sursele. Întrebările și răspunsurile oferite în această secțiune a fiecărui număr al Formării Responsabililor sunt selectate pentru relevanța și ajutorul lor pentru cei implicați în Reînnoirea Carismatică Catolică. Dacă aveți o întrebare despre RCC, vă rugăm să o trimiteți la newsletter@iccrs.org și noi vom face tot posibilul să vă răspundem!

Maria și ecumenismul

În multe părți ale Bisericii Catolice, poate în special în Reînnoirea Carismatică, există o tensiune asupra subiectului unității creștine. Tentația celor orientați spre ecumenism este de a acorda mai puțină atenție Mariei, iar celor mai mariani de a lua mai puțin în seamă unitatea creștină. Motivul pentru care această chestiune ar putea fi mai serioasă în Reînnoire este că Domnul ne-a dăruit tuturor aceeași revărsare a Duhului Sfânt și ne-a adus pe toți în aceeași mișcare. În privința altor mișcări ecleziale este mai ușor: poți opta fie pentru o mișcare mai mariană, fie pentru una mai ecumenică.

În primul rând, atât Maria, cât și ecumenismul fac parte integrantă din viața și credința catolică. Nu avem nici un drept de a alege între cele două. Devoțiunea către Maria aparține inimii credinței catolice. Apoi, în privința unității, Ioan Paul al II-lea a scris în 1995: „Ecumenismul, mișcare ce promovează unitatea creștină, nu este doar un fel de „appendice” adăugat activității tradiționale a Bisericii. Ci, mai degrabă, ecumenismul face parte integrantă din viața și lucrarea sa și în consecință trebuie să străbată tot ceea ce ea este și face.” (*Ut unum sint*, par. 20).

Relațiile cu creștinii protestanți

Adeseori, în Reînnoirea Carismatică există prietenii și se fac rugăciuni cu alți creștini, care au fost botezați în Duhul Sfânt. În unele locuri există grupuri de rugăciune interconfesionale cu întâlniri regulate și chiar câteva comunități ecumenice. Dar în cele mai multe locuri întâlnirile sunt mai mult ocazionale. Cum am putea aborda noi astfel de contacte?

În primul rând, întâlnirile planificate, pentru a fi interconfesionale, regulate sau ocazionale, trebuie să se bazeze pe ceea ce împărtășim în Cristos, recunoscând că ceea ce îi unește pe creștini este mai important decât ceea ce îi desparte (vezi *Ut unum sint*, par. 22). La aceste întâlniri nu se pot face rugăciuni directe către Maria, dar este posibil să ne rugăm împreună imnul Mariei, Magnificat. Această limitare nu ar trebui să fie văzută ca o problemă, atunci când ceilalți creștini respectă credința catolicilor. Dar catolicii trebuie să-și exprime și devoțiunea către Maria, tot așa cum își exprimă angajamentul pentru unitatea creștină. Deci, catolicii care participă la întâlnirile interconfesionale au

nevoie să se întâlnească ca niște catolici ce sunt, într-o atmosferă de liberă cinstire a Mariei și a sfinților, tot așa cum au nevoie să se întrunească pentru Sfânta Liturghie. Deci este normal ca la întâlnirile catolice la care pot veni și alți creștini să fie o libertate totală de a exprima toate aspectele credinței catolice, inclusiv devoțiunea către Maria.

În al doilea rând, avem nevoie să ne rugăm și să lucrăm astfel încât chestiunea Mariei să nu fie o zonă tabu. Însă primele noastre întâlniri cu alți creștini nu sunt potrivite pentru a-i introduce în astfel de diferențe majore. Ei au nevoie ca mai întâi să aibă cu noi experiența unei fraternități creștine. Atunci când dorim să construim o colegialitate, modul potrivit nu este niciodată argumentul teologic. Trebuie mai întâi să începem prin a ne cunoaște unii pe alții, a ne accepta ca frați creștini, și prin a dezvolta încrederea reciprocă. La acest stadiu începe să fie posibil să se vorbească despre Maria și ce înseamnă ea pentru catolici. Atunci când relația se dezvoltă pe o cale sănătoasă, protestanții vor întreba adesea despre Maria, chiar poate mai degrabă nedumeriți decât plini de obiecții. Dacă apar aceste întrebări, avem nevoie de lumina și înțelepciunea Duhului Sfânt pentru ca răspunsurile pe care le dăm să-i ajute cu adevărat. Avem nevoie să cunoaștem învățătura autentică a Bisericii Catolice: despre Maria, a se vedea capitolul 8 al *Constituției despre Biserică* din documentele Conciliului Vatican II și *Catehismul Bisericii Catolice*, par. 484-511, 963-975.

Reînnoirea Bisericii

Cadrul corect al abordării chestiunilor despre Maria și ecumenism este întregul program al reînnoirii Bisericii, lansat de Papa Ioan al XXIII-lea și Conciliul Vatican II. Cele două chestiuni sunt foarte diferite. Cinstirea Mariei este o tradiție de veacuri în Biserică, care, ca și toate celelalte aspecte ale vieții Bisericii, a avut nevoie de reînnoire. Chestiunea unității era o un subiect nou, care nu mai fusese abordată în vreun Conciliu al Bisericii. Din acest motiv, enciclica *Ut unum sint* merge mai departe decât *Decretul Conciliului asupra ecumenismului*, pentru că s-a bazat pe cei treizeci de ani de experiență a angajamentului ecumenic al Bisericii. Cu toate acestea, decretul conciliar a stabilit principiile de bază, care sunt încă valabile.

Pentru reînnoirea cinstirii Mariei în Biserică, Conciliul a avut două contribuții importante, vitale pentru ecumenism. Prima a fost prezentarea Mariei în contextul întregii Biserici, înțelegând rolul ei ca Fecioară și Mamă în toate aspectele Trupului lui Cristos. A doua a fost înrădăcinarea mai fermă a devoțiunii către Maria în Scripturi. Dacă protestanții trebuie să se deschidă la rolul Mariei în istoria mântuirii, acest lucru se va întâmpla numai printr-o abordare biblică detaliată. Este de mare ajutor aici cartea *Fiica Sionului* de Cardinal Ratzinger, acum Papa Benedict al XVI-lea. Odată, această carte i-a fost dată unui pastor, care mai târziu a afirmat că nu și-a dat seama niciodată că aceste lucruri sunt în Biblie. 🏠

Comisia Doctrinară a ICCRS-ului este formată din:

Episcopul Joseph Grech (președinte), Australia

Părintele Peter Hocken, Austria

Părintele Francis Martin, SUA

Doctor Mary Healy, SUA

Comisia Doctrinară a ICCRS-ului este de asemenea în consultanță cu teologi din diferite țări din lume.